

Lidérfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évf., 11. szám, 2020. november

TheBakaArts aka Darius

Relax

GO AWAY

Steamy

Daily 1h Piece #3

Chronos

Battle Industry | Concept Art

SYNESTHEMA

INFO BOX

THEBAKAARTS aka DARIUS – ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

A jelenleg 29 éves művész Németországban dolgozik. Személyre szabott és kreativitásra koncentrált műveket készít nagy és kis ügyfelek számára. Szívesen hoz létre szürreális, modern és színes, elgondolkodtató alkotásokat. Szereti és keresi a kihívást jelentő munkákat.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/thebakaarts>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/bakaarts>

<https://www.youtube.com/user/BakaArts>

Weboldal: <http://bartsy.co>

Szerkesztői köszöntő

Úgy szerettem volna ide valami pozitívat írni, valami olyat, amitől rögtön jó kedvetek lesz. De úgy néz ki, ez az év már csak ilyen. Rossz hír rossz hír hátán, tragédia tragédiát követ. Azon vitatkoznak emberek, hogy... tulajdonképpen bármin. Akkor sem mondhatod meg a tutit, ha évtizedeket öltél tanulásba, kutatásba, kísérletek elvégzésébe, és egzaktul bebizonyítod legutóbbi eredményeid. Ebben az esetben is lesznek önjelölt, a témában fél A/4-es oldalt elolvasó szuperemberek, akik gyakorlatilag lehülyéznek, mert ők jobban tudják. Mindent is, mindenkinél.

Jó lett volna arról írni, hogy micsoda fantasztikus filmélményekkel gazdagodtam, hogy szívből ajánl-hassam, ehelyett csak arról tudok beszámolni, hogy elhunyt egy igazi színészlegenda, sir Sean Connery. Ugyan az elmúlt tizenhét évben már nem vállalt filmszerepet. Utoljára Allan Quatermain-t alakította a csúnyán megbukott A szövetség c. filmben. Én legszívesebben a Hegylakó-beli alakítására emlékszem vissza, ahol Juan Sánchez Villa-Lobos Ramírezt, eredeti nevén Tak-Ne-t formálta meg zseniálisan, két alkalommal is.

Vader nagytúrától is búcsút kellett vegyünk a napokban. Az eredeti trilógiában Vadert alakító David Prowse 85 évesen távozott közülünk. Persze számos más szerepe is volt, ám mi mégis a Star Wars saga legmeghatározóbb alakjaként emlékszünk rá vissza. Az ott nyújtott alakításától a mai napig a hideg futkározik az ember hátán, pedig a testbeszéden kívül más lehetősége nem volt a karakter megformálására. Az Erő legyen veled, nagytúr!

Zenei téren is szegényebbek lettünk. A legendás gitáros, Eddie Van Halen búcsúzott el a földi léttől októberben először. Őt „követte” az Omega billentyűse, Benkő László, majd alig pár nappal később a zenekar basszusgitárosa, Mihály Tamás. És búcsút vehettünk egy másik, szintén generációkon átívelő énekes-zenésztől, Balázs Fecótól is. Eddie-ről egy rövid verssel, az Omegás zenészekről két rövid írással emlékezünk meg.

Azért annyi jó hír akad, hogy weboldalunkon új alkotók jelentek meg, sőt, itt az AKF hasábjain is kaptak helyet közülük. Egyébként is, talán már önmagában az is jó hír, hogy megjelentünk. :) Az meg talán még jobb, hogy ismét remek alkotásokkal örvendeztetjük meg szeretett olvasóközönségünket.

Kívánunk mindenkinek minden jót, és ne feledjétek: „Örül, és szórakozva kulturálódik!”

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

Jávorszki András - Helyszínelők	4
kosakati - Hódító Mandúr	4
Mortelhun - Úr, vodka, satöbbi.	7
Geonauta - Teremtőm	8
Zspider - <i>Horror Hava: Hain Ház</i>	
Bevezető	9
Zspider - <i>Horror Hava: Hain Ház:</i>	
Samina Meséje.	10

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Vihartáncos - Démontangó.	13
--	----

Versek

jocker - Reggeli ködben.	15
Mortelhun - Van Halen nyomában	15
angyalka146 - Kísértés	15
jocker - Gyász	16
galbena - Románc.	16
Mortelhun - Születő november	16
edwardhooper - Ősz	16
jocker - Egymás hiánya	17
Mortelhun - Továtűnt bűn	17
Krómer Ágnes - Idill	17
Drekthor - Úgy ébredek...	17
csabi669 - A csendben elmerülve	17
Santiago - Vak hegedűs	17
Krómer Ágnes - Mielőtt elalszom	18
Dave Star - Hűvös alkonyi percek	18
angyalka146 - Szer-elem	18
csabi669 - Tengernek szültek...	18
Santiago - Holt szeretők dala	18
edwardhooper - A halál után.	18

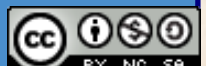
Megemlékezés

Mortelhun - Levél Lacinak és Tamásnak .	19
Jimmy Cartwright - Hatások	19

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Jávorszki András

Helyszínelők

– Ejj te, hát egyszer nem volt elég? Mára befejeztük, hallod-e!?

– Az asszony felállt a lovászlegény öléből, és a szoknyáját kezdte igazgatni. – Majd holnap folytatjuk.

– Rózsika, maga aztán tudja, mi kell a legényembernek – pihegett fáradtan a fiú, miközben a nadrágját húzogatta felfelé.

– Azám – nevetett rá az asszony, aztán türelmetlenül intett. – De most láss hozzá a másik munkához is, te kölyök, mert ha nem csinálod meg estig, amit kell, megnézheted magad! Az uram elküld téged a háztól, és akkor nincs több csemege.

A fiú csak bólintott, aztán belemarkolt a szénarakásba, hogy enni adjon a lovaknak, az asszony pedig kifordult az istállóból, és elindult a ház felé. Verőfényes, júliusi nap volt, az égen egy felhőfoslány sem látszott. Nagymosáshoz éppen ideális, gondolta, ezért nem is habozott. A kamrába ment, előkereste az egyik fonott kosarat, meg egy darab szappant, aztán végigjárta a szobákat, hogy összeszedje a mosnivalót. Amikor ezzel megvolt, a teli kosárral a kezében kilépett a kapun, és elindult a patakhoz. De mert nem akart egyedül menni. Úgy gondolta, kerít társaságot. Bekiáltott hát a szomszéd ház portájára. Kisvártatva Éva dugta ki a fejét az ajtón.

– Nahát, komámasszony! – mondta a szőke fiatalasszony. – Éppen én is mosáshoz készülök, nagyon egyre gondoltunk. Csak összekapom, amit kell, és máris mehetünk.

Elindultak az ölükben egy-egy nagy kosár ruhával, végig a kis falu üres mellékutcáján. De még két percet se mentek, amikor szembejött velük Ágnes. A szatócsboltból tartott hazafelé.

– Holnapra terveztem a mosást, de ha már így alakult, várjatok meg! – kérte. – Hármásban csak jobban telik az idő is, mert különben igen unalmas a súrolás.

A patak a falu szélétől vagy hatszáz lépésnyire futott, és a beszáradt keréknyomokkal felszántott dűlőút, ami arrafelé vezetett, a települést körbeölelő szántóföld közepén futott át. A három asszony vidáman sétált egymás mellett, közben mindenféle pletykákon nevetgéltek. Ott, ahol az út éles kanyart vett balra, letértek egy kis ösvényre, be egy csoport magas nyírfa alá, hogy lejussanak a patakhoz.

Rózsika látta meg először a testet, mert ő ment elől. Úgy megrémült, hogy elejtette a teli kosarat.

– Uram Teremtő! – nyögte.

A másik kettő melléje lépett, és ők is meghökkenve bámultak a halottra, ami ott hevert a víz szélén. Letették a földre a terhüket, aztán csak álltak.

– Szóljunk a csendőrnek! – javasolta Éva. – Majd ő tudja, mit kell ilyenkor csinálni.

– Napközben a városban van – mondta Ágnes. – Majd este jön csak le a faluba.

– Ki lehet ez? – motyogta Rózsika. Túl volt az első riadalmon, és lassan kezdte visszanyerni a hidegvérét. Hiszen látott ő már halottat. Még öltöztetett is egyszer temetés előtt.

Kitárt karokkal, szétvetett lábakkal a hátán feküdt a fűben a férfi, éppen úgy, mintha csak repülni akart volna, de leesett. A mellkasa közepén egy nagy, szúrt seb éktelenkedett, körülötte sok vér. Vagy ő dobta el még a halála előtt a ruháit, vagy a gyilkosa fosztotta meg tőle, mert úgy hevert ott, ahogy a világra jött; anyaszült meztelen. Egyetlen holmija egy jókora szalmakalap volt, ami teljesen eltakarta az arcát. Így aztán a vonásaiból nem láttak semmit sem.

Mindenesetre érdekes halott volt az. Látszódtott, hogy egy szemernyi élet sincs már benne, de a testének egy része még úgy viselkedett, mintha élne. Szétvetett lábai közt ugyanis ott meredezett a férfiassága, olyan keményen és peckesen, mint a temp-lomtorony.

– Bizony nem kis dorong ez – hüledezett Rózsika. – Mint egy dióverő bot.

– De kihez tartozik? – ingatta a fejét Éva. – Nem látom az arcát a kalaptól, megnézni meg nem merem.

– Nem ismerted? – bökte oldalba Rózsika.

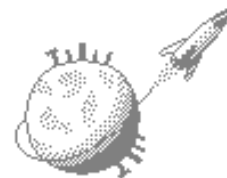
– Sajnos nem. Elsőnek azt hittem, az én drága Jánosom az. Meg is ijedtem, de most már látom, hogy nem. Ő különben is kint van a mezőn. Neked se ismerős?

– Egyáltalán nem. Bár hasonlít kicsit az uramra. De az új orvosra is nagyon. Meg Palira, a lovászra – ismerte be pironkodva. – De az se pont ilyen.

– Hát, lányok – lépett közelebb Ágnes, és ő is alaposan végig-gesztalta a testet, meg a holtában is büszkén meredező szerszá-mot. – Szerintem kár itt találgatni. Ahogy nézem, ez a férfi egy-aláltalán nem a mi falunkból való.

kosakati

Hódító Mandúr

Már hónapok óta unatkoztam a 4616-os megfigyelőponton, amikor végre történt valami. A 4616-os a világ végén, egészen pontosan az eddig felderített világ peremén volt. Ez a megfigye-lőpont a még el sem nevezett, csak sorszámmal jelölt, 4616-os naprendszer egy kietlen, szikla-göcsört kis planétáján épült. Egyszemélyes kis állomás volt ez, kényelmes, minden életfenn-tartó és szórakoztató technikával felszerelt, de mégiscsak cella-szerű, kis építmény. Ez a szuper összkomfortos cella szolgált ebben az egész évben az otthonomul. Nem panaszkodhatok,

tudtam, mit vállalok, először mégis örültem, amikor végre tör-tént valami. Akkor még nem gondoltam, hogy hamarosan visz-szakívánom az unalmas napok kényelmét, biztonságát, nyugal-mát...

A szerződésemben az állt, hogy egy egész éven keresztül figyelmem kell az állomás műszereit, minden rendkívülit azon-nal jelentenem kell, és semmilyen körülmények közt nem hagy-hatom el az állomást, amíg meg nem érkezik a váltás. A szerző-désben feltüntetett, igen tekintélyes összeg fényében ez igazán

nem is tűnt megerőltetőnek. Amikor a hajó kitett a kis sziklagöcsörtön és felvette azt, aki előttem teljesített itt szolgálatot, úgy éreztem, nem is lesz olyan sok az az egy év. Talán kettőt is vállalhattam volna... Az kétszer annyi pénz... Bírom az egyedülélétem, el tudom foglalni magam. Eddig úgyis mindig az volt a gondom, hogy semmire sem volt elég időm. Most viszont alaposan kialhatom magam, óraszám hallgathatok zenét, hangoskönyveket, nézhetek filmeket és végre korlátlan ideig hódolhatok a hobbymnak, képeket alkothatok a virtuális képzőművész-programmal.

Az örömöm azonban elég hamar elmúlt.

Először élveztem, hogy időmilliomos vagyok, hogy nem kell sehová sietnem, hogy nem kések el sehonnan, hogy nem kell semmivel sem kapkodnom. De hamarabb ráuntam a filmekre, zenékre, a könyvekre, mint gondoltam, és már a második hónap végén a képek alkotása sem okozott akkora örömet, mint eleinte. Már csak ímmel-ámmal alkotgattam. Engem is meglepett, de egyre jobban hiányzott a túlzásúfolt nagyváros nyüzsgése, zaja, rohanása, feszültsége... Valósággal honvágyam volt... Egyre jobban sóvárogtam a távoli bolygót már teljesen átszövő, beburkoló betonrengeteg után. A harmadik hónap végén elkezdtem számolgatni, hogy hány nap van még vissza...

Valósággal felriadtam, teljesen felvillanyozódtam, amikor az egyik műszeren feltűnt valami kis pontocska, és felvijjogott a figyelmeztető jelzés. Izgatottan ugrottam a megfigyelőszékbe, és tekintetemet a képernyőre szegeztem. Megnéztem még néhány műszert, és mikor már teljesen biztos voltam benne, jelentettem, hogy valami közeledik az állomás felé...

A megfigyelőközpontból nyugalomra intettek, és további gondos megfigyelésre utasítottak. De persze figyeltem én száz szemmel utasítás nélkül is, hiszen izgatott és kíváncsi voltam. Tudtam, hogy földi hajó nincs a közelben. Tehát ami közeledik, ráadásul abból az irányból, ahol ember még nem járt, az csak valami üstökös, meteor, vagy pedig... vagy pedig idegen hajó lehet.

...Kékséges egek! – gondoltam. – Ha ez egy idegen hajó...

Nap, mint nap egyre fokozódó izgalommal figyeltem a közeledő objektumot.

Néhány nap múlva már biztos voltam benne, hogy a közeledő valami nem üstökös, nem meteor, vagy más természetes dolog, hanem valami mesterséges szerkezet, ugyanis egyszer csak irányt váltott.

Egyenesen felém tartott.

Szinte kiugrottam a székből... meg a bőrből.

– Igen! Igen! Igen! – kiabálta a diszpécser a központból, miután jelentettem. – Ezt lessük már évek óta az összes peremi megfigyelőállomásról! Azonnal útnak is indítom a kommunikációs szakembereket. Egy hónap múlva már meg is érkeznek. Addig is figyeljen! Figyeljen! Figyeljen! És kapcsoljon folyamatos adásra! Mindenről azonnal tudni akarunk!

Boldog voltam.

Már a számlámon éreztem a jutalmat, ami a felfedezésért jár.

Az objektum szép lassan közeledett, én szorgalmasan figyeltem, és közben arról fantáziáltam, hogy mire fogom elkölteni a számomra hatalmas összeget... Saját ház egy nem túl sűrűn lakott bolygón... valami szép helyen... tóparton... napozóstéggel, légpárnás kishajóval... szuper berendezés... kellemes szomszédok... közeli nagyváros, ahová be lehet ruccanni egy kicsit nyüzsizni... és olyan, de olyan cuccaim lesznek, hogy az évfolyamtársnőim szépen besárgulhatnak az irigységtől...

A kellemes ábrándozásból az egyik műszer figyelmeztető hangjelzése zökkentett ki.

Antennám rádiójeleket fogott.

– Igen! Igen! Igen! – kiáltottam fel. – Most már biztos! Biztos!

Hát rádiójeleknek éppen rádiójelek voltak, de egyelőre teljesen értelmetlenek. A kusza adathalmaz egy időre eléggé lelohasztotta a lelkesedésemet. Napokig tartott, amíg a csúcstechnika végre megfejte a monumentális adatmasszát. Végre

kiderült, hogy mit fogtam. Antennáim egy audiovizuális üzenetet kaptak el az idegen objektum irányából. Az üzenet szabályos időközönként ismétlődött.

A következő adás kezdete előtti utolsó percekben szinte lerágtam a körmeimet. Miután nagy nehezen elteltek a várakozás percei, szinte ünnepélyes szertartásossággal helyezkedtem el a képernyő előtt. Vártam a nagy pillanatot.

...Én teremthetek kapcsolatot elsőnek egy idegen civilizációval... – gondoltam. – Hihetetlen...

Aztán az arcomra fagyott a mosoly. A képernyőn megjelent az eddig ismételt üzenetből már ismert arc.

– Az uraddal akarok beszélni! – mennydörögte.

– Mi? – hebegtem, és csak bámultam értetlenül.

Meglepetésemet nem is az arc látványa okozta, hanem az, amit mondott. A lény arca lényegében emberi volt... Különös és egzotikus, de határozottan humanoid... A kiképzés alatt furcsább vizuális élményekre is felkészítettek minket. Nem ért volna váratlanul, ha valami csáp-kocsonya-lény vigyorog rám a képernyőről... De erre a szövegre nem voltam felkészülve.

A képernyőmön megjelenő arc nagyjából háromszög alakú volt. A keskeny áll fölött apró száj, nagyon pisze orr, és két kissé ferde vágású, keskeny szem helyezkedett el. Homloka szélesebb volt lapos, de széles járomcsontjainál. Füleit, amik egy kicsit feljebb voltak, mint az embernél, nem láttam elég jól, mert sűrű, prémszerű haj takarta őket. Az arc nem volt kopasz, sima bőrű, mint az emberé, hanem nagyon rövid, világos színű prém borította. Az általam hajként értelmezett, fejtetőn lévő szőrzet sötét színű volt, és elég hosszú. Sok apró részletben különbözött egy emberi arctól, összességében mégis nagyon emberi benyomást keltett. Még az arckifejezése, mimikája is értelmezhető volt.

Az eddig befogott, ismétlődő üzenetben ez az arc ünnepélyes és udvarias volt, ahogy a beköszöntő szöveg is. Az a néhány rövid mondat, amit napok óta küldött felém egész barátságosan hangzott: „Mandúr vagyok, a 26-os peremszektor hadura. Köszöntelek benneteket a nagy Maur Birodalom határvidékén. Ha fogtátok, és megértettétek üzenetemet, kérlek, válaszoljatok. Rövid idő múlva elérem állomásotokat, és megkezdhetjük a tárgyalásokat.”

Most, hogy válaszoltam az üzenetre, és szemtől szembe láthatuk egymást a képernyőn, teljesen meglepett az a feldúlt arckifejezés, amivel az idegen rám mordult. Még mindig nem jutottam szóhoz, amikor az idegen még mindig dühösen azt mondta, hogy:

– Mozdulj már meg! Szólj az uradnak, hogy beszédem van vele! Nem szórakozásból repültem ide a világ végére. Ne lopjátok az időmet!

Még mindig nem egészen értettem, hogy mit akar az idegen, de azért végre összeszedtem magam, és belekezdtem a jól betanult protokollszövegembe.

– Dr. Jolanda Hamilton vagyok, az Űrkutatási Hivatal megbízásából a 4616-os számú megfigyelő állomás parancsnoka...

– Te vagy a parancsnok? – vágott a szavamba Mandúr. – Ne röhögtess! Ne húzd az időmet, inkább szólj már az uradnak!

...Mit akar ez folyton az urammal? – gondoltam. – Talán a hivatali felettesemmel akar beszélni? ...A felettesemet nem ránghathatom ide, fényévekre van tőlem... Uram, uram... valamikor régen valóban használták ezt a kifejezést a szolgálati hierarchiában. Honnan vette ezt a régimódi kifejezést ez az idegen? ...Vagy a fordítóprogram hibája lenne?

– Egymagam tartózkodom az állomáson. Én vagyok a teljes személyzet és a parancsnok is egy személyben – mondtam nagysokára. – Az első tárgyaláson velem kell beérned. Úton vannak ide a kommunikációs szakemberek, de időbe telik, mire ideérnek.

– Egy nő egyedül egy űrállomáson? – bámult rám értetlen arccal, aztán megszakította az adást.

Hosszú percekig üresen sercegett a képernyő, aztán az idegen arca újra megjelent.

– Szóval egyedül vagy... – mondta egy furcsa mosollyal. – Na, meséld csak el nekem, hogy mit keres egy nő egyedül egy úrállomáson!

– Mint már mondtam, én vagyok az állomás parancsnoka – válaszoltam. – Ebben a minőségemben jelenleg én képviselem a földi civilizációt.

– Na, ne viccelj! – ingatta a fejét Mandúr. – Azt akarod mondani, hogy az állomáson nincs egyetlen férfi sem, akivel tárgyalhatnék?

– Pontosan. Mint már mondtam, egyedül vagyok az állomáson, én képviselem a Földet, velem kell tárgyalnod.

– Ha nincs férfi, nincs tárgyalás! – nevetett Mandúr. – Ha nincs melletted az urad, akkor majd én birtokba veszek... az állomásoddal együtt.

– Hogy micsoda? – képedtem el. – Ezt hogy képzeled?

– Nem képzelem, hanem megteszem, mégpedig nagyon egyszerűen – nevetett még mindig Mandúr. – Leszállok azon a kis szikla-göcsörtön, te szépen kinyitod a zsilipet, besétálok, magamévá teszek, és ezzel birtokba veszek. Ezzel az aktussal követve szent hagyományainkat kiterjesztem a dicsőséges Maur Birodalom határait.

Ekkora szemtelenség hallatán szóhoz sem jutottam. Ráadásul az egészet hallotta a diszpécser, meg lehet, hogy az ide tartó szakértők is a hajón... meg még ki tudja, ki mindenki... Folyamatos adásban voltam... a parancs szerint...

– Nem vagy valami szép – folytatta Mandúr –, de a birodalom érdekében ezzel most nem sokat törődöm. Majd becsukom a szemem... Aztán, ha elég jó vagy az ágyban, talán odaajándékozlak a császárnak. A felséges úr kedveli a különleges külsejű nőket... Ha örömet leli benned, az jót fog tenni a karrieremnek... Talán áthelyeznek végre a központi bolygóra... a fővárosba...

– Hát, te sem vagy éppen egy álompasi! – vágtam vissza pipacs pirosan a szégyentől és a méregtől.

– Nocsak, nocsak! Milyen tüzes a kicsike! – csapkodta a térdét Mandúr, és egyre jobban szórakozott. – A landolásig van még egy kevés tennivalóm. Addig küldök neked néhány képsort a káprázatos Maur Birodalomról. Ismerkedj jövődöd életed helyszínével!

Ezzel felállt a székről, és egy ajtó felé indult.

Csak most jöttem rá, hogy mire is hasonlít annyira Mandúr. Egy macskaféle ragadozóra. A különleges arberendezés, a finom, rövid prém az arcán...és most, hogy felállt, láthattam, hogy emberszerű alakját egy hosszú macskafarok egészíti ki.

Leesett az állam.

...Egy humanoid civilizáció, ami nem a majmokkal rokon, hanem a macskafélékkel... Az evolúciónak egy merőben más megoldás jutott az eszébe ezen a távoli tájon...

De nem sokáig töprenghettem az evolúció eme tréfáján, mert képernyőmon megjelentek a Maur Birodalom bemutató képsorok.

A következő órákban megismerkedhettem a Maur Birodalommal, és egyre biztosabb voltam benne, hogy ez a peremvidéki, becsvágyó hadúr nem viccel. Ez tényleg meg akarja hódítani a 4616-os állomást... velem együtt...

A képsorokból kiderült, hogy a Maur Birodalom éppúgy sok ezer naprendszerből áll, mint a Földi Konföderáció, és technikailag legalább olyan fejlett... Ha nem fejlettebb...

A Maur Birodalom sok mindenben hasonlított a földi civilizáció világaira, főleg külsőségeiben, de két dologban alapvetően más volt. Az egyik eltérés a fajok sokasága, a másik a társadalom szerkezete volt.

A mi bolygóinkon mindenhol emberek éltek, akik valamennyien a Földről származtak el valamikor. A Maur Birodalom bolygóin sokféle faj élt, és valamennyiükön a macska-típusú emberek uralkodtak. Egyértelműen Mandúr népe volt az uralkodó faj.

A Maur Birodalom egy szigorúan hierarchikus, patriarchális formáció volt. A hierarchia élén a császár állt. Utána a macska típusú férfiak következtek. Őutánuk a más evolúciós úton kialakult fajok férfitagjai következtek a rangsorban. A sok-sok különböző faj férfitagjai után, egy kalap alá véve az összes fajok női képviselői következtek. Ahogy kivettem a propagandaanyagból, a nők a birodalom összes bolygóján a férfiak tulajdonai voltak.

A történelmi részből kiderült, hogy a birodalombeli háborúkat, területi hódításokat csak elenyésző részben fegyverekkel és technikával, nagyjából a nők birtokbavételével vívták meg. A birodalom összes bolygóján az volt az alapvető szokás, hogy egy nő annak a tulajdona, akivel utoljára szexuális kapcsolatba került. Mivel a macska-típusúak voltak szexuálisan a legtúlfűtöttebbek, ők lettek az uralkodó faj.

A másodrangú /genetikailag kompatibilis/ fajok, és a harmadrangú /csak szexuálisan kompatibilis/ fajok szinte ellenállás nélkül fogadták el az elsőrangú /macska típusú/ fajok uralmát. Lelkesen vették át az uralkodó faj gazdag kultúráját, kényelmet és jólétet nyújtó technikáját, egész életmódját.

Csak most döbbsentem rá, hogy ez az öntelt idegen tényleg azt hiszi, hogy majd boldogan sétálok be a háremébe, hogy hagyom magam bezárni az arany kalickába.

Kértem a központ diszpécserét, hogy sürgősen küldjön ide valahonnan valami férfit, hogy ezzel kifogjam a szelet Mandúr vitorlájából. Azt gondoltam, hogy ha produkálok Mandúrnak egy férfi tárgyalópartnert, akkor majd szépen eltárgyalgatnak a két civilizáció kapcsolatáról, és engem pedig békén hagynak.

Legnagyobb kétségbeesésemre a központ közölte, hogy a felém tartó szakértők történetesen valamennyien nők. A közeli megfigyelőállomásokon is csupa nő szolgál, köztudottan jobb monotóniatűrő képességük miatt. Van ugyan egy felderítőhajó nem túl messze, amin férfiak is utaznak, de ez is csak három hónap múlva tud ideérni hozzám.

Szóval se közel, se távol egy szál férfi sincs, aki most segíteni tudna rajtam.

Először arra gondoltam, hogy egyszerűen kilövöm az idegen hajót. Aztán, még mielőtt belegendoltam volna, hogy ezzel milyen bonyodalmat okozhatok a két civilizáció között, rá kellett jönnöm, hogy nem tudok lőni.

Fegyvereim működésképtelenek voltak... legalábbis a jelzőfények nem világítottak. Aztán a többi műszereim is kaotikus villogásba kezdtek. Sorban kapcsolt ki minden rendszer...

Kétségbeesetten kapkodtam fűhöz-fához.

Miután megszakadt az összeköttetésem a központ diszpécserével, a megfigyelő kupolám létfenntartó rendszerein kívül minden megszűnt működni. Percekig csak ültem a süket csöndben. Megpróbáltam lezárni a zsilipet, de persze az sem működött.

Ott ültem csapdába esve, kétségbeesetten, kiszolgáltatva egy idegen életformának, egy idegen értékrendnek... Végtelenül megalázottnak és összetörtnek éreztem magam.

Eszembe jutott az önmegsemmisítő, ami minden más rendszertől független volt.

...Nincs más választásom... – szántam el magam nagy nehezen. – Igaz, hogy semmi kedvem meghalni, de segítségre nem számíthatok, a hárembe pedig nem megyek!

Becsuktam a szemem, és lenyomtam a gombot.

Hatalmas robaj rázta meg az egész szikla-göcsörtöt... De még mindig éltem...

Amikor kinyitottam a szemem, rá kellett ébrednem, hogy az önmegsemmisítő sem működött. A robajt és a rázkódást Mandúr landolása okozta.

– Leszállt a hadúr... – motyogtam magam elé bambán, és riadt nyúlként bámultam a zsilipajtóra.

Az ajtó halk szisszenéssel tárult fel, és belépett rajta az adáz arckifejezésű, harciasan villogó szemű, büszke tartású, nagy hatalmú Mandúr.

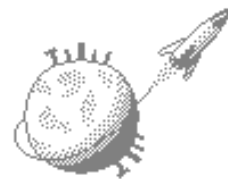
Egy végtelennek tűnő percig döbbsen meredtünk egymásra.
Mandúr pontosan olyan volt, amilyennek elmondta magát,
amilyennek a képernyőn láttam, amilyennek rettegettem őt...
...Csakhogy mindössze húsz centiméter magas volt...
Felszabadult nevetésem betöltötte a kupolát.

Még mindig nevetve felemeltem a riadt kis idegent, a térdemre ültettem, és megsimogattam puha pihe szőrrel borított apró fejcskáját.

A rettegett hadúr pedig még mindig remegve egy kicsit, de már felismerve helyzetét halk dorombolásba kezdett...

Mortelhun

Úr, vodka, satöbbi

Sodródok. Talán mindig is csak sodródtam önálló gondolatok nélkül. Kitettem magam mindannak, aminek nem soha nem lett volna szabad. Mások akarátának. Ez történt most is, és két éve is és tizenkét éve meg huszonkét éve is. És most a sodródásom közepette már azt a távoli pittyegést sem hallom. Mióta is van csend körülöttem? Két órája? Két napja, netán két éve? Körbeölel ez a fehér, bár inkább már sárgás gyolcsszerű anyag, mely olyan, mint egy alkoholista anya, aki túl korán szült, és most gyűlöl, de ahhoz nem eléggé, hogy az ösztönöktől vezérelve azért tegyen néha emberséges dolgokat. Vagy legalábbis megpróbálja. Hiszem, hogy ez a ruha, ami rajtam van, mindig is gyűlölt engem. Akárcsak a mindenség.

Körbenézek. Sápadt a fény, és sápadt a kabin, mely börtönöm és páncélom egyben. Keresek valami emberit, valami olyat, mely megnyugtathat, mely reményt ad, de hiába.

Azt mondta anno: hagyd a repülést, te annál többre vagy hivatott. Tudod... A vörös csillag, meg a nagy szovjet eszmék, és persze a párt. Én hittem neki, hittem azoknak a szarukeretes, örökké cigarettázó pártembereknek is, akik belekényszerítettek ebbe a helyzetbe, ebbe a székbe, ebbe az életbe. Magának mennie kell. A diploma kitűnő, akárcsak a fizikai állapota és a vizsgák. Hát mentem... azaz jöttem.

Légy átkozott, Vaszilij! Megannyi bevodkázott éjszaka baráti kísérője. Vodka, cigaretta, borscs és azok a lányok. Azok a lányok, akinek pillanatok alatt a bokájára csúszott a bugyi, amikor megtudták, hogy pilóták vagyunk, és már huszonhárom évesen századosi rangban szolgálunk. Kihasználam? Igen. És a nagy szovjet álom kihasználta engem? Nos, az is igen. Valamit valamiért.

Vaszilij, te átkozott. Itt ülsz most mellettem és konokul hallgatsz. Konokul a te nagy kalandod közepén. Vagy ez még csak az eleje? Az idő relatív. Főleg itt. A minden és a semmi közepén. Azt mondod, a világűr gyönyörű? Azt mondom, nyomasztó. Persze ha könyvből olvasod és nézed, az. Gyönyörű. Ha elsülylyedsz benne, mint kanál a pudingban, már nem annyira szép. Nem hívogat. Nem hívogat, de visz. Főleg akkor, ha elengedik a kezéd. Az enyémet elengedték. Vaszilij kezét is elengedték.

Csend. Sem pittyenés, sem kattanás, sem pedig zúgás. A gépek konokul hallgatnak, akárcsak a világűr. És Vaszilij. Mióta is nem beszél? Tegnap még kiabált. Vagy ez már egy éve volt? Talán sírt is. Mondtam neki, gondoljon Ványa csókjára, ölére, ölének nedves forróságára. Nem tudom, gondolt-e.

Egyszer csak úgy döntött, nem beszél velem többé. Ül dermedten, mint egy szobor. Tekintete üres, bár ez nem meglepő, hiszen a szemürege is az. Lenin is lehetne Szentpétervárott azon a gyönyörű kis téren. De ő nem Lenin. És talán már nem is ember.

Csend van. Meg olyan lilás fény. Meg mintha köd is lenne. Vagy csak jég ül az ablakon? Látom, hogy nem látok, és hallom a semmit. Hallom a semmit. Pár napja mintha koccantunk volna valamivel. Vaszilij feje azóta előre van bukva. Én meg ki vagyok bukva. Csak sodródok, és nézem a ködös semmit, a néma ordítások éjfékete érdekében. Tudod, mi van?

Ember voltam egykoron. Ember, ki fiatal, majd boldog, aztán étellel teli. „Nagy kaland lesz.”

Az lett. Senki nem tett semmit, amikor a kapszula, amiben a megfigyelést végeztük Vaszilijjal, elvált a hajótesttől, és elkezdett egyre messzebb sodródni, ki a mélyűrbe. Folyamatosan kértük a segítséget rádión, először csak halkán, aztán ordítva. Volt, hogy sírtunk, volt, hogy hisztérikusan neveltünk. Az elején még nyugtattak minket, hogy aztán egyszer csak megköszönjük a hazának tett szolgálatunkat, és közöljük, ezt a csatornát zárják. Lezárták. És most?

Halott vagyok.

Távol a Földtől, távol az álmaimtól, immáron harminc perce vagy harminc éve sodródva a világűrben.

Egy utas vagyok. Egy halott, ki igazán sosem élt.

Sura Gojkova őrnagy vagyok. Nem. Sura Gojkova őrnagy voltam.

Most kilépek. Még ennyit üzennék a földnek: Bassza meg a párt.

Lidércfény

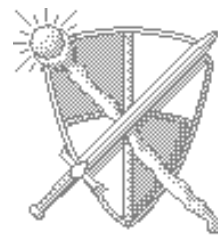
Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Geonauta

Teremtőm

Nem is tudta, mikor történt. Egyszer csak azon kapta magát, hogy él. Ezen hosszú, hosszú időn keresztül örvendezett. Azt nem tudta, mások hogyan örvendeznek, és azt sem tudta igazán, hogy neki mi módon sikerült örvendezni. Tény, hogy örvendezett.

Látni és hallani kezdett, a hosszú-hosszú úton ráért töprengeni a világon. Az első kérdés, ami megfogalmazódott benne, hogy a világ vajon mindig létezik, vagy csak akkor alakul ki, amikor épp odaér? De ki teremti a világot, ami körülveszi, körülöleli őt? Mitől is függ, hogy a táj, ami a szeme elé kerül, merre, milyen irányba vezet majd? Mehetne akár ellenkező irányba is, mint ahogy megalkotják körülötte az újabb valóságokat?

Hosszas töprengés után arra jutott, hogy kell valami Teremtőnek lenni.

Mindjárt el is próbálta képzelni a teremtet, de nem nagyon sikerült. Biztosan kerek lehet a teremtet, mert amit eddig látott, azok közül, ami kerek volt, az mind szép volt. Odafenn a nagy sárga, amitől világos van, az ezüstsínű, ami látni segít a sötétben, ami körül gyakran fényes pontok villognak, de az út mentén is sok kerek, és színes tündöklék, aminek ráadásul jó illata is van. A piros szín pedig különösen tetszett neki, főleg ha van hozzá némi fehér is.

Sok idő eltelt ezután, sokat látott és hallott, tapasztalt, látta a fákat kopaszon, és zölden, madarakat látott, virágos rétet, hegyeket, patakot és folyót, vashidakat, napsütést és hóvihart, már majdnem mindent megismert, csak azt nem tudta még mindig, hogy ki teremtette mindezt a csodát neki.

A kis mászkálókat segítette, hiszen barátságosak voltak vele

mindig, de több dolga nem nagyon akadt velük, így hát figyelmen kívül hagyta lassan mindennapossá váló hosszas töprengései alkalmával.

Aztán eljött az a bizonyos nap, amikor végre megismerte a teremtet. Ő is mászkáló forma volt, szép ruhát viselt, és amint rádöbbsent az igazságra, menten össze is állt a kép. Ott volt a kezében a piros karika, belül fehér volt, amint felemelte, megállt, és szerette a teremtet. Mindaddig szerethette, csodálhatta, hódolhatott neki, amíg a teremtet a piros-fehér ékszerével tovább nem engedte. Így volt ez ősidők óta, csak a sok apró részlet eddig nem kapcsolódott össze egységes egészzé. Aztán belegondolt abba, hogy ha nincsen készen még a táj előtte, és mégis továbbmenne, behullana a nagy semmibe. Brrrrr. Belegondolni is rettentő. A Teremtet ilyenkor megállítja, nehogy baj legyen. Milyen világos! Ugye? És a teremtet mindig ott terem, ahol neki szüksége van rá. Mi sem bizonyítja jobban, mint hogy eddig nem történt semmi baj, a táj mindig rendben volt, bármerre is járt.

Az állomásra beérkezett a szerelvény, a szolgálatban lévő vasalt egyenruhás vasutas piros karikás tárcsájával intett a mozdonyvezetőnek, váltottak néhány szót is, aztán mikor minden rendben volt, továbbengedte a pécsi vonalon közlekedő vonatot.

De valami furcsát, melegséget, bizsergető kellemeset érzett a lelke mélyén, mintha valaki figyelte volna, sőt mintha valaki rajongott volna érte.

A szél pedig, a távozó vonat felől elhaló, szeretetteljes, rajongó, hálás suttogást hozott az állomás felé!

TEREMTŐÓÓÓ!

MEGJELENT!

Sági Veronika: Viasz

Egy novelláskötet azoknak, akik szeretik a történetek mögötti mélységet. Akik hisznek abban, hogy a varázslat a részletekben rejlik. Akik bemerészkednek a sorok közé. Akik keresik a kihívásokat, és nem riadnak vissza egy kis borzongástól. Kalandra fel!

Több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Zspider

Horror Hava: Hain Ház

Bevezető

Messze a többi háztól egy kopár dombon, korhadt fák között állt egy szinte széthulló, ében gerendákból készült, lyukas tetejű, öreg kastély. Hűvös szellő táncolt végig azon, aki elsétált a rég elrohadt kerítés maradványai előtt. Csak egy magányos postaláda jelezte, hogy ez valakinek az otthona lehetett. A rozsdamarta fémládán alig olvashatóan állt a név: Hain.

A kertet kopár, szürkés, görcsös tartású fák őrizték. Évtizedek alatt szőtt bonyolult pókhálók feszültek az örökké lombtalan ágakon. Repedt törzseikből rovarok serege járta kaotikus útját föl és alá. Csillogó szemű hollók, varjak és baglyok figyelték azt, aki közelebb mert lépni. A száradt levelekből kialakult avarban kígyók siklottak halkan a gyorsan szaladó patkányok után, akik a ház megannyi rése és járata felé vitték az összelopkodott elemózsiát.

Barnult, zizegő avar alatt egy kacskaringózó kőlapokból álló út vezetett fel a ház ajtajába. Nyikorgó, öreg lépcsőgerendák vezettek a háromemeletes ház hatalmas kapujához. Az ajtón egy portól megszurkült, pókhálóval takart, koponya formájú kopogtató. Azon keveseket, akik be mertek kopogtatni, egy lassú nyikorgással kitároló ajtó mögött sötét, fényt évtizedek óta nem látott ház fogadta.

Fojtogató, dohos levegő, a portól lepert bútoroktól. A gyertyatartókon hosszú évtizedek, ha nem évszázadok óta kialudt gyertyák lefolyt viasza nyúlt a föld felé. Rémült arcú lények fájdalom tekintete a szobrokon. Nagyhatalmú asszonyok mosolyogtak a pokol lángjaiból sértetlen, tiszta, szinte tökéletes állapotú festményeken, amiknek az élénk színei érzésre világítottak a vaksötétben.

Lent, fent, balra, jobbra, és ki tudja, valójában merre, kacagás hallatszott. Három asszony hangja zengett a kiszáradt falak között. Az útvesztőként tervezett ház folyosóin át egy konyhában találd a hangok forrását. Ében üst körül hárman jártak, bármit ejtettek be az üstbe, a szoba fénye azzal változott.

Három boszorkány alkotta a Kovent. Ők éltek Hain házában, húgok, nővérek, anyák és nagyanyák. Kötelékük erősebbnek számított, mint a vértestvéreké, barátoké, vagy harcostársaké. Valami megmagyarázhatatlan, ősi erő kötötte össze őket. Mind egy-egy arcát képviselték az életnek, a nőnek, a holdnak.

Samantha Hain, az ifjú lány, gyászos színű iskolásruhában jár, elzárkózó ártatlanságnak tűnt. Kapucnijába rejtőző gyermek, aki az igazságot kereste. Vállán koromszínű macskája zöldes szemmel kereste áldozatát. Kezében egy sötét könyvvel furcsa, ezerszínű porral hintette meg az üst tartalmát. A kifestett szeméből a fiatalság dühe és elsöprő akarata feketén csillogott.

Samina Hain, hollóhajú szépség, az érett, tökéletes nő, bárki őt látja álmában, ha a csábító szót hallja. Szűk ruhájából csak mélyen dekoltált, márványszerű bőre tűnt fel, amit vékonyan csillogó, hosszú és egyenes, földet söprő haja takart el itt-ott. A vágy és a termékenység boszorkánya, aki elrabolta a férjeket... és az asszonyokat is. Édes csókjával lobbantotta fel az üst tüzeit.

Samara Hain, a banya, a boszorkány, akire a Grimmek figyelmeztettek. Szürke, repedt bőrű, púpos, ragyás, ősi asszony ő cafatokból összekapart, szétrohadt ruházatban. Ő az, kinek bal üvegszeme látta a jövőt, akinek éhségét rossz gyerekekkel enyhítették a falusiak. A lekopaszodott fején logó, ritkás hajszálak egyikéről lemaradt egy férget az öregasszony. Megmaradt pár fogával leharapta az állat egyik végét, majd zöldet és sziruposat köpött az üstbe.

A három Sam Hain, a hold három arca, észrevett téged. Mosolyuk akár a ragadozóé, mikor a prédát látja, de az ajtó, min beléptél, már bezárult, mire újra odapillantasz, el is tűnt, talán nem is létezett soha.

– Mit keres egy ilyen fiatal lélek itt? – kérdezte Samara száraz nyelvvel cserepes ajkait nyalogatva. – A sorsod érdekel, drágám?

Samina eléd lépett, kezével finoman megfogta a tiédet. Hűvös és puha kezei, akár a porcelán arca, tökéletes békességet sugárztak.

– Szerelmet keresel, édes? Az igazit? A boldogság forrását?

– Történetet akar – morogta az üst füstje mögül Samantha. – Ez a Horror Hava, és ő... hallani akarja a Horror Havának meséit.

Az öreg Samara az arcodat csípve húzott magához:

– Hallani akarod, ahogy a rossz bűnhődik, ahogy a gyermekek eltévednek a hidegben, sziklák és fák között.

Samina finoman, kedvességgel elhúzott magához, és szívéhez emelve zárta a kezedet az övéi közé. Vörös ajkai csillogtak minden szavánál:

– Romantikára vágysz, félelemre, örök szerelemre, a halhatatlanok kárhozára!

– Fájdalmat keresel, az elméd mélyére elrejtett sötétséget, a lelked sötét tükrét – búgta Samantha a konyha végéből elfordulva a Koven tagjaitól.

– Mondjuk el mind a hármat! – csattant fel Samara. – Ősi Szabbattok módján a legjobb győzzön!

A boszorkák egyetértettek, bólogattak, a te szavad lényegtelenné bizonyult e kérdésben.

– Legyen egy kicsit nagyobb kihívás benne! – szólt társaihoz és hozzád visszafordulva Samantha. – Meséljünk ugyanarról!

A trió elismerte az ötletet, és lenyűgözte őket az esély, hogy saját ősi igazsáikat mondhasd el, de mielőtt Samara megkérdezhetné volna tőled, hogy miről szeretnél hallani, Samina felcsattant:

– Vámpírok! Az éjszaka gyermekei, az örök éhség, a végtelen vágy lángjai...

– Az lesz, csak fejezd be! – parancsolta hallgatásra a nőt a lány. A banya is hálásan bólogott, majd egy székre taszított téged.

– Hallottad, kedveském, három mesét mondunk neked. Választanod kell, kié tetszett a legjobban.

Kezdődjék hát! Három mese a Koven szívéből, és te vagy az ítélet, hogy mely történet érdemli meg a győzelmet!

ELŐKÉSZÜLETBEN:

Kristályszólyom:

Tollváltás

Próbagoblin
könyvek

Zspider

Horror Hava: Hain Ház:

Samina Meséje

Samina közel hajolt hozzád felfedve telt dekoltázsát, vöröslő ajkai így szóltak:

– A horror a vágyban rejlik. Legyen az elnyomott, nem kívánt, vagy túlzottan kifejezett. Ennek a történetnek az a címe, hogy Soror Sanguine.

A szürke zápor sűrűjében, a vaksötét estében egy pár nehézkesen próbált haladni a nedves kövek és sáros föld zavaros útján. A férfi a zakóját emelte a párja feje fölé, persze mindhiába, amikor a szél minden irányból fújta az esőt. A barna hajú nő próbálta összehúzni magát és elrejtőzni a fagyos víz elől.

A sárban csúszva próbáltak talpon maradni, mikor az egyikük fakó fényt pillantott meg a távolban. A sziklák között volt egy, ami a többinél szabályosabbnak tűnt. A nő valamit érzékelt abból az irányból, és átkarolva a férjét megindult a hegyek felé.

Felfelé az út még nehezebbé vált, szabálytalanul elhelyezkedő, sikamlós kőlapokon haladtak, melyek, mint egy rejtett út, vezettek felfelé. A nő hunyorogva figyelte az esőfüggöny mögött haloványan derengő sárgás fénypontot.

Közeledve a földből kiemelkedő szürke sziklák között felismert egyet, ami szabályosabbnak tűnt, ember alkotta formának. Egy régi épület, talán kastély, vagy katedrális. Öreg, büszke épület, amit elnyelt az est sötétje. Lépésről lépésre vette észre a férj azt, amit a felesége. A sötétben egyre több ablakból kiszűrődő fényre lettek figyelmesek. Úgy meneteltek a vad viharban a fény felé, akár a molyok a láng felé.

Hiába közeledtek, nem bírták jobban felmérni a több száz éves épületet. Az ajtajánál már kis védelmet nyújtott a kapualj az esőtől, így a lehető legközelebb húzódtak hozzá. Dideregve nézték egymást, majd kerestek bármit, ami elmondja, hogy hol lehetnek.

A megművelt kőfal és a régi hatalmas fa kapu, amiben állt egy kisebb ajtó is, nem segített nekik. Tudták, hogy az épület akár középkori is lehet, de ennél többre nem jöttek rá. A lehetőségeikből kifogyva és az esőtől átfagyva kopogni kezdtek. Az öreg, vaskos kapu meg se rezgett, így egyre erősebben dörömböltek, előbb feldúltan, majd pánikszerűen. Még az ökölcspásaiktól sem moccant meg a bejárat, azonban végre meghallották kétségbeesett kopogásukat.

Bentről fémek csörömpöltek, megannyi zárat mozgattak innen oda és vissza. Az ajtó kitárult a két fagyosan didergő előtt. A szépen díszített folyosó falán fakón világítottak az olajlámpások. Egy meglepődött, vörös egyenruhás apáca fogadta őket.

– A nevére, mit keresnek kint ilyen szörnyű időben? Jöjjenek be gyorsan!

Lágy, édes hangjával behívta őket, és a pár azonnal berohant a száraz épületbe. Itt is fagyos hidegben voltak, de legalább nem áztak tovább. A vörös ruhás nővér a társaihoz fordult, akik por-szürke színeket viseltek, elrohantak a sötét folyosón valamiért.

– Köszönjük – dadogta a férj küszködve. – Eltévettünk az esőben, nem tudjuk, hol is vagyunk pontosan.

– Te jól vagy, kedvesem? – kérdezte az apáca a nőtől, megfogva a kezét. A vörös ruhás nővér vonásai lágyak és kedvesek voltak. Pár sötétbarna, ha nem fekete tincs kandikált ki a fityulája alól. Szemei természetes fényben zöldék lehettek, de az olajlámpásoktól szinte aranyárgának tűntek.

Bianka, a feleség, még sosem találkozott apácával személyesen. Akaratlanul is meglepedezett magáról. Bámulta a nővért, aki a tippje szerint nem lehetett sokkal fiatalabb, mint ő. Talán huszonöt éves. Mégis a hangjából kedves, szinte anyai szeretet áradt. Fejében az egyházhhoz csak a nehéz életű, nem kimondottan szép lányok csatlakoztak, de ez a nővér egy olyan édes, szinte ártatlan szépséggel rendelkezett, amit véleménye szerint senki sem tudott volna figyelmen kívül hagyni.

– Öh... – habogta remegve Bianka. – Jól vagyok, köszönöm.

A szürke ruhás nővérek megérkeztek, és gyorsan átadtak pár törölközőt. A házaspár azonnal szárítgatni kezdte magát. Bianka hamar megértette a rend hierarchiáját abból, ahogy öltözködtek és viselkedtek. A szürke ruhás nővérek lehajtották a fejüket és elkerülték mindenki tekintetét, a piros ruhás büszkén, kedvesen szólt, egyértelműen a legmagasabb rangúnak számított.

– Maradjatok, ameddig az eső eláll és száradjatok meg nyugodtan! Biztosítunk nektek szállást.

– Köszönjük szépen, nővér – köszönte meg a férj, és a feleségével kézen fogva megindult az apácák után. A vörös ruhás megállt.

– Bocsássatok meg, de az Ő házában nő és férfi nem lehet egy szobában. A férjedet a vendégszobába vezetik a nővérek, te pedig velem jössz a szállásokra.

– De... – dadogta a nő, de a férje rászólt:

– Semmi baj, drágám, ez a legkevesebb, amit megtehetünk.

– A szárítkozás után találkozhattok újra az Ő oltáránál, ne aggódj, kedves! – nyugtatta meg a nővér Biankát, majd finoman átkarolta és elvezette a folyosók útvesztőjében. Bianka kellően zavarban érezte magát a víztől elázva és végig csak arra gondolt, szabad-e egy apácát átkarolni? Illik-e így megjelenni előttük?

– Hol vagyunk? – kérdezte Bianka.

– Soror Sanguine kolostorában – felelte a nő.

– Sosem hallottam még ezt a nevet.

– Kevesen követik ezt a nézetet még. Ez a kolostor is régen egy ortodox egyházi épületnek számított, majd a vallásunk szerint egynap eljött Ő! – Az aranylós szemek szinte csillogtak, mikor ezt kimondta. – Az apácák, akik ekkor itt éltek, segítettek és ápolták ezt a szentet, aki cserébe tanította őket. Idővel az egyházunk elvált az ortodox nézetektől. Még mindig hívők voltunk, de egy új szent tanításait követtük.

– Miféle szentét?

– Szent Carmille tanításait követjük.

Bianka nem mert többet kérdezni, mert szégyellte felfedni a tudatlanságát a vallásról. Még mindig érezte a csontjáig hatoló hideget, ez nem lepte meg, járt már kastélyban és templomban, tudta, hogy ezek a régi, nagy kőépületek fagyosak. Ami meglepette, az az érzés volt, hogy a nővér jelenléte mennyire melengette őt. Szinte érezte, hogy a karján keresztül melegséget nyer a teste.

– Mi a neved, kedves?

– Bianka. Mi az ön neve?

– Khalida nővér vagyok, kedvesem. Örülök az ismeretségnek.

Felérve a lépcsőn Bianka hátrahőkölt. A terem, amibe érkeztek, ágyak sorával rendelkezett. Mindegyik mellett egy apró szekrény, egy olajlámpás és felakasztva egy egyenruha. A nővérek itt meztelenül vonultak fel. Bianka pironkodva fordult el. Illik rápillantani egy női szerzetesre? A kezét finoman megragadta Khalida és visszahúzta.

– Carmille tanításai szerint a nő tökéletes, elrejteti magunk elől ezt a bűn. Nem kell félned, gyere, vedd le a nedves ruhát!

Bianka zavarodottan vonult be elkerülve mindenkit. Próbálta nem bámulni a nővéreket, de így sem bírta megállni, hogy ne pillantson fel párszor. Modelleket látott olyan tökéletes és vonzó alakokkal az újságokban, mint ebben a zárdában most. Valahogy örült, hogy a férje a vendégszobában maradt.

Még mindig bizonytalanul keresett egy üres ágyat, ami mellett levetkőzhet, mikor a nővérek segíteni kezdtek. A finom érintések között kedves semmiségeket suttogva vették le róla a ruháját. Nem emlékezett rá, mikor érintette őt más ember a férjén kívül, most tucatjával érezte a puha kezeket, ahogy olyan bensőséges természetességgel érintették, ahogy talán ő maga sem szokta magát. A kezek még az alsóneműk alá is benyúltak finoman lehúzáva azokat. Ekkor a libabőrös Bianka pánikolva csapkodta el a kezeit.

Bianka értetlenül eltakarta magát és a falnak feszült. A főnővér csettintett és a többiek nyugton hagyták őt.

– Bocsáss meg nekik, ez természetes számunkra, sokszor a fiatal nővérek megfedkeznek magukról.

Szúrósan kipillantott rájuk, mire azok szégyenkezve elvonultak. A vörös ruhás apáca óvatosan megérintette Bianka hátát és megmutatta a zuhanyzót. Még mindig forrongott Biankában az előző élmény, és úgy érezte, a teste mindjárt kigyullad. Lépésről lépésre nyugodott meg, már nem fázott, sőt forróságot érzett magában. A lépéseivel hagyta hátra a félelmét és egyre bátrabban engedte le kezeit teste elől a fedetlen rend sorai között. A nővérek kedves mosolyai és biztató pillantásai olyan önbizalmat adtak neki, amivel sosem rendelkezett azelőtt.

A zuhanyozóban lemosta magát a fagyos vizet, és lehunyva a szemét, csak a nővér szavai jártak a fejében. Olyan érzések ragadtak el, amik még soha azelőtt. Egy hívás, egy hang, amit mintha mindig is hallott volna. A szavak csalogatták, vágyat és szabadságot kínáltak pusztán szolgálatért. Amit itt átélt az előbb, nagyobb élmény volt, mint a tíz év házassága, vagy az előtte leélt élete összesen.

Hallotta az apácákat a zuhanyok alatt kuncogni, nyögni és sikoltani. Az alsóajkába harapott, ahogy a hangok felkeltették benne is a vágyakat. Félt és gyűlölte saját gondolatait. Próbálta elmosni azokat a vízzel, de a hang visszaszökött a fejébe. Hívta, csábította, miközben odakint a vágyak tengere morajlott. Koncentrált az életére, mindenre, ami boldogságot okozott neki, de lassan minden elsüllyedt a hangokban, és már az ő tudata is csak nyögött és vonaglott a vágytól. Elzárta a vizet és megindult kifelé.

Kilépve nővérek tucatjai fogadták mezítelenül, négykézláb vonultak felé, félbeszakítva azokat a dolgokat, amiket Bianka még álmodni sem mert. Friss húsként állt a körülötte kört járó ragadozók között és imádta minden pillanatát. Ámulva, csodálva nézték őt, nyalogatták az ajkakat, dicsérték. Ilyen hatást egy embernél is nehezen ért el, nemhogy ennyi gyönyörű asszonynál egyszerre. Kezeikkel simították végig a lábait és haladtak feljebb. Bianka behunyta a szemét és csak hagyta, hogy az élvezet elrabolja őt. Ajkakat és nyelveket érzett a teste minden porcikáján végigjárni. Hiába tárta ki a száját levegőért, azonnal csókkal fogadták. Ismeretlenekkel váltott csókokat, miközben seregnyien kényeztették olyan erogén zónáján is, melyek létezéséről sem tudott korábban. Oly természetesnek tűnt mindez. A hév, ahogy érintette őket, és azok szolgálták őt. Nem tudta, melyik sajátjához préselődő testrészt simogassa, vagy markolja meg. Az örült vágy örvénye a csúcspontja előtt megállt. A nővérek szétváltak, és a fakó fényben Bianka térdre hullva látta meg Khalida nővér.

– Készen állsz. Gyere velem!

Bianka követte a nőt, az ajkai még mindig izzottak, remegve nézett hátra a többi nővérré, akik követték őket lehajtott fejjel.

Lassan vonultak egy csigalépcsőn, elől Khalida vöröslő alakja az egyetlen lámpással, és utána a szépséges meztelen menet sora. Mégis mit tett? Megcsalta a férjét? Mi történik vele? Ez a hely, ez az érzés... még az illatok is tökéletesek. Maró feromon, hűvös szellők, halovány fények... mint egy édes álom. De álmódott ő ilyenről? Akarta ezt valaha? Akart bármi mást ezelőtt?

A lépcső alján egy oltárt látott, térdelőhelyeket imádsághoz sorokban, és az oltár tetején egy ősi kőből faragott koporsót felállítva. A kőre démonarcú nőt véstek és olyan rúnákat, amiket még sosem látott. A festett rózsablakokon meztelen asszonyokat ünnepeltek tömegek.

Az oltár lábánál szürke ruhás nők fogták le Bianka férjét. A szakadt zakó alapján a férfi küzdött velük, de vékonyka apácák olyan könnyen szorították le és kényszerítették térdre, mintha csak egy gyenge gyermek lett volna. Dühösen, vadállatként morgott és rángatózott. Akkor hagyta abba, mikor a sötét terembe lépett Bianka és a fedetlen nővérek sora. A férfi értetlenül nézte a feleségét. Bianka zavarba jött. „Mit csinálók? Mi történik itt?” – kérdezte kétségbeesve magától a nő és ismét elfedte magát a kezeivel.

A koporsó kitért. Morzsolódó hangok közepette a fekete kő elfordult az oltáron. A kilépő fehér hajú nő ámulatba ejtette mindazokat, akik rápillantottak. Erős alkata, hatalmas, izmos formája könnyedén mindenki fölé magasodott. Még ebben az óriási alakjában is áradt belőle a nőiesség. Telt alkat, széles csípő, tekintélyes keblek. Lelépve a sziklaoltárról egy istennőre emlékeztette Biankát.

Mikor a göndör, fehér hajú istennő rápillantott Biankára, nem szólt meg, de az édes hangja ezer szót sugott a fülébe. „Még egy nővér. Új tagja a zárdának. Te jó leszel. Hoztál nekünk áldozatot is. Szeretni fogod itt. Itt akarsz maradni. Erős akarsz lenni. Velünk akarsz lenni. Velem akarsz maradni. Örökké.”

Bianka fel se fogta, mikor már a nő elé lépett. Carmille mosolyogva pillantott rá, vörös szemei csillogtak. Hatalmas karjai között elveszett Bianka, ahogy a fehér haj fátyolként rejtette el, a csókból harapás lett. Az eddigi élete semmivé foszlott és az örökléte megkezdődött.

A férfi üvöltve parancsolta Carmille-nek, hogy engedje el a feleségét. Minden szitkot felsorolt. Mikor az istennő kiengedte a karjaiból a nőt, annak a nyakából vér csordogált le a meztelen mellkasára. A férje rettegett, de mégis, ahogy látta közeledni a hegyes fogakkal rendelkező feleségét.

– Drágám! – szólította meg. – Ébredj fel! Én vagyok az! Drágám! Segíts! Kérlek! Könyörgöm!

Az ősi kapun újra kopogtak. Három turistalányt engedett belépni Khalida nővér.

– Bocsánat hölgyem, de eltévedtünk a turistacsoportunktól. Tudnának segíteni?

Khalida édes hangon válaszolt:

– Hát persze, kedveseim! Majd Bianka nővér körbevezet titeket.

TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötet

HANGOSKÖNYV
változatban is elérhető
a MEK-en, illetve
a YouTube-on!

**Szeretnél hazai, humoros
zombis történeteket olvasni?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

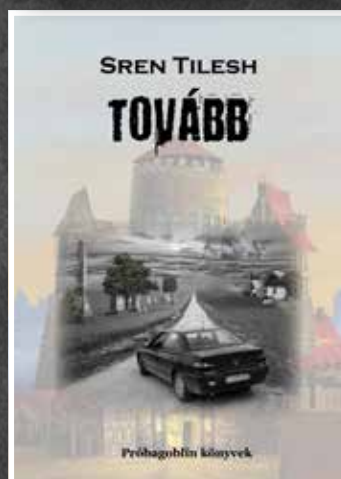
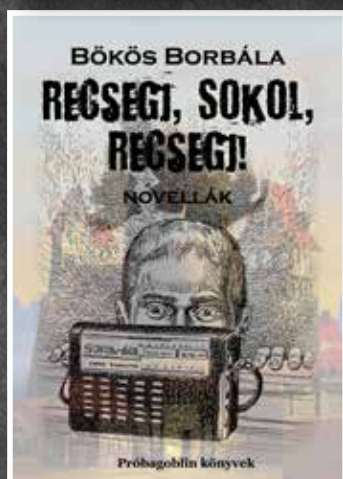
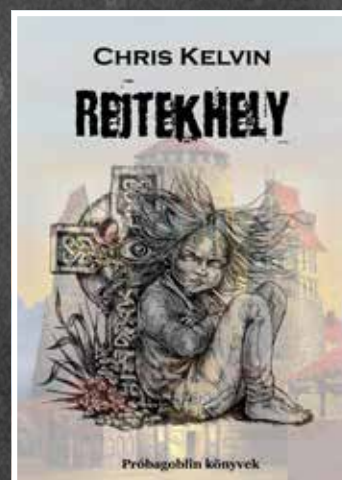
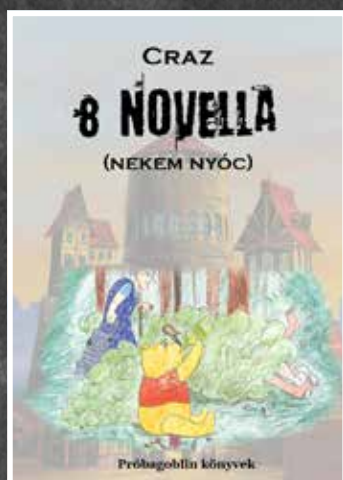
**A nagy sikerű első kötet után
megjelent
a második novelláskötet is!**

Mindkettő ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Vihartáncos

Démontangó

Alig hallható, bukdácsoló a dallam. Botladozik az ujj a billentyűkön. Nem megy ez. Nehéz. Régen volt. Gondolata másutt jár. Kikapcsolódni, feltöltődni – önmagával szembenézni érkezett a Száznevű városba, s hogy megtisztítsa, kipucolja beszenyezett belső gyermeki énjét, hogy a salak alól gyöngy-nővirág bújhasson végre ki.

Mélázik.

Tükörképe is mereng vele együtt.

- Biztosan ezt szeretnéd?
- Igen. Meg kell őt találnom.
- Furcsa, mások hagynák ott, ahol van.
- Én nem vagyok „mások”.
- Tudom. Akkor hát... felkészültél?
- Nem...
- Helyes.

Langyos ködbe burkolózik a táj. A vastag pára lustán mozdul. Nehezen fedi fel azt, amire rátelepedett.

Valruva meztelen lába körül fodrozódik a köd és a pernye, akárha ördögi dzsinnek kergetőznének. Kísérője méltóságteljesen lépked mellette. A lány nem tudja, hogyan került ide. Arra sem emlékszik, mi okból. Megsimogatja az aranyló bundájú vezetőjét.

Itt valaha élet volt. Vidámság, játék, nevetés. És zene.

Utóbbi most is van. Távolról, alig-alig hallhatóan megüti a fülét egy-egy dallamsor.

Végiglépked a megperzselt fűvön. Karja egy lendítésével széjjelebb foszlátja a felhőt. Súlyosabb a látvány, mint amit hitt. Gyomra görcsbe rándul.

„Ezt teszi a rettegés” hallja a lényzet gondolatát.

A lány tovább megy. Követi az égett nyomokat. Hosszú haja aranylón felcsillan, térdig érő, egyszerű szatén ruhája égszínké, szemével harmonizáló. Lassan lépked, nyugodtan, de elszoruló szívvel szemléli a környezetet. Itt valaha másképp égett a tűz. Melegítően, vért forralóan. S nem pusztítóan.

Az egyre erősödő zenét követve egy pub-hoz jut. Egy percig sem csodálkozik, hogy ez az épület viszonylag épen megmaradt.

Kísérő állata, aki eddig meghatározhatatlanul párduc és farkas egyvelegét mutatta formailag, kétkedő-kérdőn rátekin, majd sárgarigó képében a vállára röppen.

Valruva belép, majd lassan sétálva kiválaszt egy üresnek tetsző asztalt a fal mellett. Mellkasában érzi a dobót, a húros hangszerek földöntúli dallamot játszanak, kíméletlenül sikolt a duda.

Még csak most hangol a varázs.

A sárgarigós jövevényre alig párán hederítenek csak rá.

Az ének se várat magára sokáig. Mély, női, simogatón fenyegető hangon dalra fakad, majd táncra is perdül egy

füstös-fekete, groteszkül gyönyörű lény, kegyetlen gúnycacagása az örület határát súrolja, s akit megérint, vele együtt röhög fel, párt keres, s járja a pokoli táncot.

Sorra vesznek el a lelkek eme alvilági tangóban, egyre több lilán villanó szempár pillant a kék ruhásra, azt lesve, mikor veszejt el magát a törékeny kismadár is.

A lány a sárgarigót a tenyerében tartva, elgondolkozva cirógatja annak tollát, s közben révetegen nézi a másik lényt, karcsú, szertelen játékát, körülötte a halálkeringőt. Egyre többen csatlakoznak, nem hagy nekik más választást a ritmus, a sötéten borzongató érintés és üzenete: tombolj végre! Valruva csakhamar egyedül marad, s bár őt is környékezik a nyúlkaló ujjak, mind addig nem érhetnek hozzá, míg ő így nem dönt.

A madárka megérzi őrzője rezdüléseit. Nem tetszik neki. Aggodalom járja át, elevenen csillanó, fekete szemével kíváncsian figyeli Valruvát.

Amaz rápillant. Jaj, ne!

– Kismadaram, most jobb, ha feljebb röppensz. Nem neked való az, ami most fog következni – sóhajt fájdalomosan a lány.

A tetőgerendára rebbenti társát. A rigócska csipog és csivitel, de nem tudja visszatartani, hangja elveszlik az örült forgatagban, ahogy Valruva egyre beljebb és beljebb halad, a füstös teremtmény felé.

Lépteit kíváncsi, gunyoros tekintetek követik. Várják a fejleményt, és hogy végre megtáncoltathassák őt.

Valruva a füstös feketéhez lép. Annak szája szó szerint fülig szalad széles mosolyában, hegyes fogai kivillannak, s ferdén metszett szemével kajánul rákacsint.

Meghajol előtte, leendő táncpartnere felé.

A zene kezd a csúcspontjához érni, könnyörtelen vihogás harsan fel, ahogy a groteszk lény a madárkát derékon kapja. Valruva aranyló haja felcsillan a forgásban, követi táncpartnere lépéseit, egyre inkább érzi a vad, ádáz örömet, rekedten felröhög ő is, árny-társával együtt nevetnek rá a halálra.

Aztán Valruva átveszi a vezetést, mélyen a lény szemébe néz, brutális gyönyör járja át, viszi a táncot, tudja a lépést, beleforognak a forgatagba.

A rigó már nem csipog. Hideg félelem kúszik a torkába. Nem tud odarepülni. Elrepülni sem. Csak felborzolt tollal, tehetetlenül szemléli mindazt, ami történik.

Őrzője kegyetlenül felröhög, hangja élesebben csendül ki, egyetértő kacajok társulnak hozzá, hiszen most már ő is érzi, őt is átjárja az indok, ami miatt démoni lény itt van. Ami miatt ő is itt van. Félni? Ugyan mitől? Lassan már mindent elvesztettem, nem maradt semmim sem. Adtam és széttéptek, kértem, és félrelöktek, elvették, ami kellett nekik. Hát hadd szóljon most a zene, lüktessen a vér, táncra, táncra, hadd mulatok, mikor sírnom kéne! Égjenek csak el mindazok, akik bántottak, fájdalmat okoztak!

Amaz tovább énekel, fúzi, szövi a varázst a lány köré, akinek hajába már meg is jelent egy-egy füstös tincs, bőrén fekete árnyak cikkannak át. Igézettje ránéz, élvezettel, buján csábítva fordulgat babonázója felé, kidomborítva nőisége minden porcikáját, csípőjét csalogatóan körözgetve.

A fekete démonnal derékon ragadják egymást, előbbi vékony, hosszú, fekete nyelvvel élvezettel nyalja végig utóbbit a melle közétől a nyakáig, hogy aztán hátra döntve, szenvedélyes csókot válthasson vele. Partnere szeme patak-kékből pokoli bíborrá válik.

Valruva nem hallja a rigó kétségbeesett sikoltását. De a lény sem. Egymásban elveszve, immáron pokollá lesz a maszkabál.

A nőstény és lány kettőse miatti kéjes nevetések kintől teli sikításokká válnak. Az eddigi táncpárok könyörtelesen esnek egymás torkának, tépik, marják a másik húsát.

Valruva és a teremtmény láza nem akar véget érni, fokozódik a szenvedély, mámoros simogatásuk a gyönyör marásává válik. A füstös tenyér megindul a feszes csípőtől a lány mellkasa, szíve felé, érzi annak heves ritmusát. Test a testnek feszül, tüzel a bőrük. Hörgöve követelik egymást a magukénak, parázs vágyuk valódi szikrát lobbant maguk körül, a száraz fán vidáman szalad végig a tűz, szabadságától boldogan kapdos bele székbe, asztalba, epekedve issza fel a sötét vért.

Felszalad a gerendán.

És megpillantja a sárgarigót. Most már nem sietős neki. Lassan, akár egy dévaj nő, áldozatát elcsábítandó, közeledik a gerendán a kismadárhoz. Várja a vergődését. De az apró tollas szomorú-bölcse tekint vissza rá.

Kiteljesedik a demontangós maszkerád, a lélekvesztős pokolkeringő.

Valruva gyengéden elválnak a fekete társától.

Annak arcán a döbbenet. Tétován az ajka felé nyúl. Szeme elkerekedik, mikor meglátja a kék nedvességet a két ujján.

– Hogyan...? – nyögi rekedten. Leejti a karját maga mellé, ahogy térde rogy. Az ajkáról patakozó kék cseppek feloldják a sötét vért körülöttük. Feltámad a szél. A tűz kiáltása csupán lobbanó sóhajja válik a hirtelen támadt viharban. Valruva égszínkéi ruhája, szeme haragossá válik, sötét felhők gyülekeznek, villámok cikáznak. A mennydörgés szinte a föld mélyéről tör fel, sejtig hatol.

Élesen fuvoláz a rigó-ének, már-már gerjeszti az égzenést. Felocsúdik a közönség is. Némelyeken már nem lehet segíteni, az esőcseppek elmosásuk elveszett, füstté vált test-lelküket.

Valruva nem válaszol. Nincs szükség szavakra, azok csak figyelemelterelések és félreértések forrásai. Letérdel elé, aki immáron se nem füstös, se nem fekete. Átlátszó, gomolygó, akár a köd. Némán sír. A lány is. Kézen fogja. Térden állva, egymás szemébe néznek. Körülöttük a vihar elcsendesült, csak az eső zuhog, felfrissítőn, minden bánatot elmosón. Ismét megcsókolja a lényt, de immáron nem vadul. Finoman, puhán, vigasztalón.

Magához öleli, szorosan tartja, mígnem a gomoly-test aranylová nem válik.

– Bocsáss meg! Bocsáss meg azoknak, akik ezt tették veled! Bocsáss meg magadnak is, hogy hagytad, hogy ezt tegyék veled! És nekem is. Nem voltam veled, magadra

hagytalak akkor, mikor a legnagyobb szükséged lett volna rám. Annak már vége. Már nem ugyanaz vagy, aki akkor voltál. Engedd el a múltat! A megalázást, meggyalázást, a kudarcot, a sérelmeket. Bántottak és bántottál. Felejtsd el! Változtatni azon már nem tudsz. De az itt és moston igen. A döntés a tiéd.

Egymásra néznek. Tükörképek. Tétova mosoly. Indul egy kéz, letörölni a könnycseppeket. Bátortalan nevetés. Felállnak, összeölelkeznek.

Rigó röppen, éneklő teli torokból, hogy „itt vagyok érte-tek újra, testem és erőm erre gyűjtva...”.

Elállt az eső. Elmosott kormot, pernyét, a szél kifújta az égett fa, hús, vér szagát. Tisztán jön-megy, kavarog a köd-szellemekkel, versenyre kel a sárga madárkával.

Lebontják a megégett bárt.

Léceiből, ami még megmaradt, csinos kis rakást készítenek. A rigó ismételten a meghatározhatatlan alakban huppan le melléjük, aranyló szemét büszkén a lányra emelve.

Aztán lángot fúj a máglyára. Örömtüzet gyűjtanak belőle. Elégetik a fájdalmat, a bánatot, elégetik a keserűséget, táncot lejtenek meztelen. Újra megtelik a tér, visszatérnek az elvadult szelídek, újra szól a hegedű, gyors ütemet ad a dob, pergő ritmust a gitár, vidáman trillázik a duda is, tán még a hárfa is kihallatszódik. Megy a körtánc vidáman a máglya körül, újabb, kisebb gallyak is kerülnek rá, kisebb kis tüskék, fájdalmak, égjen csak, izzon el, fejük felett üstökösök milliói viszik a kívánságokat.

Pirkad már, mire elfáradnak, és a máglya is már csupán meleget adó parázs. Együtt gyönyörködnek a hajnalban.

Új nap virrad a régi hamvára...

Végigfuttatja ujjait a zongorán. Lehangelően szól. Nem csoda, hiszen öt-hat, ha nem több éve nem játszott rajta. Felé sem nézett. Nem tudott. Nem volt képes rá, apró kis démonkája nem engedte.

Azóta kedves a sárgarigó éneke.

Leül.

Tétova skálából lesz lágy valtzer, ami hirtelen átcsap pezsgő tangóba, éledjen csak fel a hangszer, s egyben önmaga is. Kicsit megbolondítja, a vad vágyat burleszkké oldja, csak azért, hogy aztán egy noktürnrel búcsúzhasson, gymnopedie-val ringassa álomba...

Végre újfent játszhat, mint oly régen nem: gyermekien, őszintén, mert szereti és élvezi, nem gondolva a megfelelésre, az elvárás kényszerére, s az ebből származó kudarcokra. Nincsenek többé. Nincsenek többé rájuk szüksége.

Soha nem is volt.

És ez csak a kezdet.

Tudja, még sok ilyen kis teremtményt kell megkeresnie, megbékítenie a lelkében, önmagában.

Hiszen csak erre vágnak, régóta.

Tiszta, ritka-féle liliom nyílik a hamvak alól.

Szívszorító, felfrissítően üde és egyben mély tartalmat hordozó dallamokat visz a játszi Szél-pajtás, szerte a Száznevű városban; aki hallja, akaratlanul is két könnycseppet ejt: egyet a múlt súlyáért – s egyet a jelen felszabadulásáért.

jocker

Reggeli ködben

Úgy látom, ősz van...

A szokásos, áttetsző reggeli ködben, ősz van!
Komor és zord látvány, látótávolság alig van.
A ködpázmák között, fejünk fölött egy repülő,
Ami rögtön láthatatlan lesz... tovarepülő.

*

Ködös reggelben
Köd majd' hegyet is fed.
Köd ül völgyekben.

*

Ködös időben
Fénytelenül kel a nap!
Láthatatlanság.

*

Ködös reggelen
Elrepülő repülő!
Villanásnyira!

*

A gyomorgödrömben sajgott és érzem, megkötözött vad vagyok,
Ködházat építettek nekem, arra ébredtem, hogy itt lakok...
A gyomorgödrömben sajgott és érzem, megkötözött vad vagyok.

*

Hajnalok hideg
Köddel ébrednek, vaksik.
Napot nem látni.

*

Ablak is vaksi,
A köd a külső függöny!
Napfény aligha...

*

Mintha már látnám is, hogy ébred a nap... nem panaszkodom,
Ahhoz semmi kedvem, hogy azt mondják: vicces fiú vagyok...
Mintha már látnám is, hogy ébred a nap... nem panaszkodom.

*

Derengő ködben
Remeg a reggeli nap.
Napsugár vibrál.

*

Mit nekem az ősz! Tetszik nekem a reggeli szépsége,
Bízok, hogy lassan ér ide megvadult tél hidegsége.

Vecsés, 2020. március 3. – Kustra Ferenc – íródott:
Alloioistrofikus versformában.

Mortelhun

Van Halen nyomában

Egy utolsó cigifüst jelzi most utadat,
A szürke hamu is bágyadtan kavarg,
Pár tépett plakát a lekoszlott falakon,
Az utcán magányos rocker pár csavarog.

angyalka146

Kísértés

Mit tettél?
Szerettél!
Mondd csak:
mi végre?

Harag,
fájdalom,
keserűség
lett a vége.

Azt mondod:
nem bánod?
Őrült, ki ilyen
állít!

Miért érné
meg szeretni
bárkit a
halálig?

Örök élet?
Nincs olyan!
Kárhozat
létezik!

Pokol, mely
fogságban
tart a végső,
igaz halálig.

Reménytelen,
látom,
mámorod
elkábít!

Légy csak
hívó,
szeress csak,
Isten alkonyáig!

jocker Gyász

Halottak napja.
Meghalt a biztos remény.
Temető. Mécses.
*

Míg sírhant nedves,
Gyászdíó is szükséges.
A gyász is véges...
*

Még sírhant nedves.
Szárads! Gyászdíó letelt...
Sír gyorsan szárads.
*

Sírhant nem nedves.
Szárads! Gyászdíó elmúlt...
Élet megy tovább.
*

Száraz sírhalom,
Özveggy meg locsolgatja.
Könnye kiszáradt.
*

Száraz sírhalom.
Múlik lassan az idő...
Magány erősebb.
*

Viráglocsolás,
Temetői csend ölel.
Halk szélfuvallat.
*

Percek, oly' némák,
Kéz nyugszik, szív zakatol.
Üresség kitölt.
*

Percek is múlnak.
Szívben fájdalom lüktet.
Hengerel bánat.
*

Virág is szárads.
A bánat hegyét mászod.
Nem kell teteje.
*

Halálfélelem,
Már a múlté, már elmúlt.
Nem ölt. Erősödsz.
*

Tél lesz, egyedül.
Szívedben minden fagyott.
Csalódás fények.

Vecsés, 2015. július 19. – Kustra Ferenc – készült:
Európai stílusú haikuban...

galbena Románc

Ringass el, had álmodjak életet magamnak
Altass el, cukorba mártott mérgezett szavakkal
Ne ébressz fel, a kinti világ megöl
Ölelj át, két karod lángoló börtön
Édes érintésed testemet megsebz
Forró csókod ajkamon lelkemet elveszi
Szerelmed eleven tűz, megperzsel, eléget
Izzó tekinteted törként szúrja át szívemet
Szemed igéző pillantása megbabonáz
Szűnik a lényem, akaratom foszlik, már semmi sem fáj
Elhaló lelkem darabjaira hull parázsló szikraként
Színei fakulnak, ég vörösen feketén
Lesz szürke hamuvá, válladra hull óvó lepelként
Rám találsz tán újra az idő végtelen tengelyén

Mortelhun Születő november

Holló-holló, lassan bomló
Őszelőben szárnyat bontó
Időhurok, jeges burok
Tolla szénfekete szurok.

Eső-eső, napot leső
Kóbor vándor, útkereső
Céltalanul lépked sárba
Füstöt szív fel pipaszárba.

Élet-élet, kezdet, végzet
Hol lefagyaszt, hol meg éget,
Elmúlás jó hús havával,
Álmokat sug jég szavával.

edwardhooper ŐSZ

Betakar az Ősz
Tűzvirággal,
Irigysárga pompájával,
Mossa eső a fákat,
Köd szitálja a tájat,
A fény bágyadtan libben,
S az eső mosta föld illata
Ringatja lelkem
Csendesén.

jocker

Egymás hiánya

Emlékezés őseimre...

Ahogy vége, elmúlt az élet... már nincsen több akarat,
Egymás hiányát érezzük, de bízik, emlék megmarad.
Kedveseink már nem hiányolnak, nem létezel...
Kedvesem, a hosszú utadon, fent, visszanezel?

Téged takar itt egy nagy síremlék halom,
De tudd, szívemben nem múlik a fájdalom!
Majd eljő az idő, összeölelkezünk egy fázós hajnalon...
És ha megint együtt leszünk, akkor ott már semmi nem fáj nagyon.

Hogy hátha látlak, ott messze, igyekszem lábujjhegyre állni,
Nyakam is kinyújtom, de messze vagy, tégedet biz' nem látni...
Ahogy lépegetek, puha... tehát alulról rothad az avar,
Cipőm besüpped, de már benne kárt nem tesz, senkit már nem zavar.

Mortelhun

Tovatűnt bűn

Vonagló testek tavaszi éjen.
Szól a zene, kentaur táncol.
S zeng a gitár.
S nevet a hold.
Mindenki tudja, ilyen még nem volt.
Tornacipős, megfáradt lábak.
Ó, a ritmus, dörög a dob.
Szerelmes csókok, a jó bor árad.
Ezen sötét most mindent kitar.
Zajos ifjúság, cuppogó szájak.
Szabadság, mély, zenével átszótt.
Bűntelen könnyed érzelemfolyam.
Mondd, rebegd nekem, hol, merre jársz?

Krómer Ágnes

Idill

Ébren tart az elmém és néhány gondolat,
kezemben nyugovóra tért alkony és az éj.
Jó, hogy vagy és még én is, látod, éldegélek.
Alszik az egó, elszundikált az elfáradt lélek,
kialudt a fény, az utcák is már rég csendesek.
Fekete diszfória jár-kell nesztelen körülöttem,
bánatos fellegek között nem ragyog a csillag.
Csendes az éj és harmatos psziché hallgatag,
majd ha virrad, virágba borul majd újra a nap.
Szürke idill, szeretlek nagyon én most is téged.
Már nem tudom, ki boldog és ki szerencsétlen.

Santiago

Vak hegedűs

Sarkon ül a vak hegedűs,
szemgödren holdfűszál simogat,
csillagokkal telt szeme hűs
éjen őriz ódon sírokat.

Haltak a boldog elődök,
repkény, moha fedte köveik
kidőlve, és azon tűnődök,
vajon az én őselőm melyik.

Mennyi érzés, hit, szeretet,
bánat, öröm, vágy és szenvedély,
amit a múltás temetett,
és még tart végtelen rejtekén.

Régi szomorút húz a vak,
elhulló évszázadok dalát,
s lágy szellővel sóhajtanak
a holtak lelkei odaát.

Drekthor

Úgy ébredetek...

Ahogy a béka
Hoppan a vízfelszínre
S kelt hullámokat.

csabi669

A csendben elmerülve

Csak nézem ezt a furcsa, ferde fát,
mely keresztülivel szírtén át.
Hogy lehet, hogy e lényt ne szeressem,
hogy benne társam ne keresssem.
Már csendes ága között az arany napot
nem tartja, s madara is elhallgatott.
Virága sincs már, sem édes gyümölcse,
mégis ő az alkony szelíd bölcse.
A szemlélő, ki oly esetlen,
s végtelen titkába hogyha elmerül,
törékeny szálként is szelíden arra dől,
amerre lelke vonja szüntelen.

Krómer Ágnes

Mielőtt elalszom

A kevesebb több lenne, belőlem te benned,
 ha árnyékom alatt Te altatnád el önmagad.
 Ha szemed látná a meredek égen a csillagot,
 mi nem valós, csak képzelet szülte fénypont,
 ahol az ég kékje csak egyetlen fekete szemölcs.
 Testi örömök boldogságában sem hiszek már,
 ahogy a temetetlen emlékek létezésében sem,
 Annaira legyél öntelt, amennyire önfeláldozó.
 Hiányosságaink tükrében néztem önmagunkat,
 amíg figyelem létezésed, elalszom csendben.

Dave Star

Hűvös alkonyi percek

Megérinti testem a hűvösség,
 És lassacskán leszáll az éj.
 Távolban ugat egy kutya,
 Az erőmű a 6 órát fújja.
 Csiripel még egy-két madár,
 Múló természetnek adja hangját.
 A Hold már odafent ragyog,
 A Nap máshova kullogott.
 Beszívom e őszi levegőt,
 Lelki szemeim előtt látom Őt.

angyalka146

Szer-elem

Elmúlt életek,
 eltékozolt érzetek,
 múltó szenvedély,
 az örvény, mi visszatér.

Hasító értelem,
 fény, mi jön velem,
 sötét, mely beborít,
 ő, ki eltaszít.

Egyszeri villanás,
 megszűnő dobogás,
 körbevesz, átölel,
 örökké felemel.

csabi669

Tengernek szültek...

Tengernek szültek,
 csak egy kósza vízcsepp lettem.
 Erdőnek reméltek,
 csak árva cédrusként meredtem.
 Sólyomnak hittek,
 és csak két szárnyként sínylek.
 Két szárny csupán,
 amely olykor meglebben.
 Fölszálltam s eltűntem magasan
 a kék végtelenben.

Santiago

Holt szeretők dala

Szép szemed íriszében
 lágyan hervad a kék Hold,
 peng a gitár az éjben,
 szerelemdalt, ami rég volt,
 leng dala hófehéren,
 holt szeretők dala szólt,
 fent Göncöl szekerében
 visszhangozza az égbolt.

edwardhooper

A halál után

A halál nem te vagy,
 Tükrömnek szeme fénye,
 A tér erős sarokköve,
 Ingatag órák ketyegése,
 Melyben elméláz
 Ifjú lelkünk.

A halált itt nem találod,
 Szél fújta ősz fejünkön.
 Sokat látott óceánok
 Mélyében suttognak
 Erről az ősi hősök.

A halál nem jó el,
 Feketébe borult gyásszal,
 Hisz emlékünkel ül
 Egy régi, agyonkoptatott,
 Kedves padon.

Mortelhun

Levél Lacinak és Tamásnak

Elmentetek. Előbb te, Laci, majd Tamás is utánad eredt. Személyes emlékeim? Magával az Omegával nem voltak. Ez tény. És Tamást sem láttam soha színpadon. Téged, Laci, viszont láttalak/hallottalak személyesen is még a középiskolában. Megjelentél egy hófehér ruhakölteményben gazdagon ellátva ékszerekkel, emlékeim szerint egy fekete kalap is volt rajtad. Amit te ott leműveltél a szintiddel, a mai napig bennem van. Belém martad. Olyan ez, mint egy szép tetoválás. Egy szép tetoválás, mely jelentéssel is bír. Viszont ami kettőtöket közössé tesz, az a Gammapolis című lemez.

Soha nem voltam nagy Omega fan, de ezt a korongot még gyerekként kölcsönkaptam egy jó ismerőstől és megmérgeztem. Megmérgeztem a rock szeretetével. A rajta lévő dalokat mind a

mai napig kívülről fújom. És engedtessek meg annyi, hogy miközben ezeket a sorokat írom, éppen ezt a lemezt hallgatom. Rengeteg éjszakán elkísértek a lemez dalai. A Gammapolis 1, a Nyári éjek asszonya vagy az Ezüst eső mind a mai napig a kedvenceim. És van még egy Omega dal, mely különösképpen kedves nekem. Pedig ez afféle tingli-tangli nótá, de szeretem. Ez pedig a Petróleum lámpa. Megannyi középiskolai buli központi táncczenéje, mely jól megfért a Nirvana és Tankcsapda dalok mellett. Szóval köszönöm. Köszönöm, hogy voltatok, hogy ha csak egy lemezzel is, de rengeteget kaptam tőletek. Laci, te a személyes varázsoddal tettél még hozzá az ifjúkoromhoz, Tamás, te pedig azzal, hogy a kedvenc hangszeremen játszottál. Remek idők voltak. Jó utat Nektek!

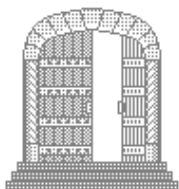
Kép forrása: index.hu

mandiemeset.hu facebook.com/mandifoto

Jimmy Cartwright

Hatások

Gyermekkoromban nem szerettem zongorázni. Nagyon nem. Bizonyára azért, mert kötelező volt. Szüleim eldöntötték, hogy márpedig ez a Zsolti gyerek megtanul zongorázni. Nehogy már csak porfogó legyen a nagyszülőknél az a páncéltörés hangverseny-zongora. Nem egyszer kikaptam hol mogyoróvesszővel, hol fakennél (épp, mi volt kéznél) azért, mert nem voltam hajlandó leülni gyakorolni. Pedig egyébként jól ment. A hat év alatt végig négyes, ötös eredményekkel vizsgáztam.

A másik oka az volt, hogy jobban szerettem volna szintetizátoron játszani – abban több lehetőséget láttam már akkor is. Hiszen Jean Michel Jarre is milyen szépen játszott rajtuk. Meg aztán sok-sok zenekarban is egyre inkább feltűnt. Például a már akkoriban is legendás Omega együttes is régóta használt szintetizátorokat. A Fekete Pillangó daluk billentyűs témája különösen elbűvölt. Akkoriban tudtam meg, hogy Benkő Lászlónak önálló albumai is vannak. A kor információáramlásához, meg a koromhoz viszonyítva (úgy tíz-tizenegy éves lehettem) nem is volt olyan nagy csúszás. És valahonnan – emlékeim szerint a rádióból, talán a Poptarisznyából – sikerült néhány önálló Benkő számot magnókazettára rögzítenem. Mit ne mondjak, oda-vissza rongyosra hallgattam utána mindet.

Majd tíz évvel később, az egyik barátom Yamaha szintetizátorán megtanultam eljátszani a Gammapolis nyitányának jobb kezes szórólórészét. A bal kezes akkordokat csak azért nem, mert hiába hallgattuk meg újra és újra a bakelitet, egyszerűen nem tudtunk hangzás alapján rájönni, mit játszik.

Akkoriban nem is fogtam fel, de így felnőtt fejjel visszatekintve már nyilvánvaló, hogy komoly hatással volt rám Benkő László munkássága. (Nem mondom, hogy csak és kizárólag ő, hiszen egyéb hatások is értek, de mint a hazai rockzenei élet egyik jeles képviselője, kiemelten nyomott hagyott.) Beláttam, hogy ha egyszer szintetizátoron akarok játszani, akkor el kell sajátítanom az alapokat, és nemcsak, hogy magamtól odaültem a zongora elé, hanem saját dalokat kezdtem komponálni.

Az Omega egyébként más fronton is betalált nálam. A Mikrovilág magazinban egy időben Kóbor János önálló rovatot vezetett, amelyben a zene és az elektronika a kapcsolatáról közölt cikkeket. Itt hallottam először a szintetizátorok császáráról is, hiszen az országban elsőként (és talán egyedülként) az Omega tudta megvenni az ausztrál Fairlight CMI nevű szintetizátorcsodát. (Ha és amennyiben jól emlékszem, ennek ára a '80-as évek végén megugrotta az egymillió forintot.) Ez egy korát megelőző, számítógépvezérelt hangszer volt, és gyakorlatilag bármilyen hangot elő lehetett vele állítani.

Közvetlen, személyes élményem sajnos nincsen sem az Omegával, sem a tagjaival. Pedig lehetett volna. Itt, Szentesen is jártak többször. Valamiért nem éltem a lehetőséggel. Késő bánat. Maradnak a gyermekkori, tinédzserkori emlékek, és persze az albumok, amelyeket bármikor meghallgatva varázslatos világokba juthatok.

Köszönöm!

